

תת"ע 6056/11/13 - אדיק אלישייב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

12 יולי 2015

תת"ע 6056-11-13 מדינת ישראל נ' אדיק אלישייב

בפני	כב' השופט רועי פרי
המבקש:	אדיק אלישייב
נגד	מדינת ישראל
המשיבה:	באמצעות תביעות תעבורה תל אביב

החלטה

1. בפני בקשה לפיצוי מכוח סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

2. בקצירת האומר, אציין כי כנגד המבקש הוגש דוח מסוג ברירת משפט, בעבירה של עצירת רכב במקום שיש בו משום הפרעה לתנועה והכל בניגוד לתקנה 171(1) לתקנות התעבורה.

המבקש בחר, כזכותו עלי דין, להישפט וכפר במיוחס לו בישיבת ההקראה.

משכך נקבע התיק לשמיעת הוכחות, בסופו זוכה המבקש מחמת הספק מהמיוחס לו -

ראו הכרעת הדין מיום 8.9.14.

3. כעבור 9 חודשים, ביום 25.6.15, הגיש המבקש בקשתו לפיצוי עקב זיכויו.

המבקש מפרט את ההוצאות שנגרמו לו עקב ניהול המשפט, לרבות שכר עדת ההגנה שזומנה מטעמו, אבדן ימי עבודה, נסיעות, צילומים, עגמת נפש, פגיעה בתדמית ועוד.

4. המשיבה מתנגדת לבקשה, מפנה לעדותם של השוטרים ולעובדה שהנאשם זוכה מחמת הספק, בשים לב שהמבקש הוא אשר בחר להעיד עדת הגנה מטעמו, כאשר בתחילה טען כי אינו רואה לנכון לזמנה - ע' 6, ש' 11 לפרוטוקול מיום 16.6.14.

המשיבה טענה כי היה יסוד לאשמה וכי לא התקיימו נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי.

דין והכרעה

5. בתיק זה התקיימו שתי ישיבות הוכחות, ובשנייה אף נשמעו סיכומי הצדדים וניתנה הכרעת הדין במקום.

ביום 16.6.14 העידו שני עדי התביעה - השוטרים ונשמעה עדותו של הנאשם.

הנאשם ביקש לזמן את הנוסעת שאסף ביום האירוע, ומשכך נדחה התיק ליום 8.9.15 לסיום פרשת ההגנה.

לאחר שמיעת הראיות התעורר בליבי ספק, לאור תיאור מיקום עמידת המונית, בין מה שרשם השוטר הראשון לבין מה שנרשם מצד השוטר השני - ראו ע' 24, החל משורה 8 ואילך.

לתיאור מיקום העצירה ישנה חשיבות, בשל העובדה שהמבקש נהג במונית במועד האירוע, ובשים לב לאמור בתקנה 76(ב) לתקנות התעבורה.

כך שלנהג מונית מותר לעצור לצורך איסוף נוסע או הורדתו בדרך עירונית גם אם הוצב תמרוך ד-15 (אדום לבן, תמרוך 818).

השוטרים הותירו בי רושם חיובי, במהלך עדותם, וכך גם עדת ההגנה שזימן המבקש מטעמו.

אומנם קבעתי כי נוסעת זו הגיעה למונית בשלב מאוחר יותר, **לאחר שהרכב הוזז ממקומו**, עדיין היתה בעדותה רלוונטיות, שכן זו ציינה שהגיעה בעת רישום הדוח, והיתה עדה להתלהטות הדברים, בו בזמן שהשוטרים מציינים כי לא היו נוסעים ברכב.

ציינתי בהכרעת הדין כי דבריו של המבקש לשוטרים - מוטב ולא היו נאמרים, ואל לו לאזרח להשתמש בביטויים היכולים לקבל משמעות של זלזול במי שאמון על אכיפת החוק ובכלל זה שוטרים - ראו ע' 22, ש' 4, ועמ' 25 החל משורה 1 ואילך.

6. מכלל האמור עולה כי היה יסוד לאשמה.

בידי התביעה היה בנמצא דוח שוטר ומזכר מאת שוטר נוסף (ת/1, ת/2).

באשר לנסיבות אחרות המצדיקות מתן פיצוי - לא ראיתי בנסיבותיו של תיק זה מקום להורות על פיצוי כאמור.

עסקינן בברירת משפט, הנאשם בחר לזמן עדה מטעמו, הזיכוי הינו מחמת הספק, הכרעת הדין ניתנה במקום, לא מצאתי נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי, גם בשים לב לתגובת המבקש כפי שנרשמה בתגובת הנהג - ראו כאמור לעיל (ת/1 סיפה).

עילה זו - נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי - טומנת בחובה איזון בין השיקולים השונים, מחד גיסא הנזק המובנה שבניהול משפט מצד נאשם ומאידך גיסא האינטרס הציבורי שבניהול ההליך, לרבות הנטל הכלכלי על קופת המדינה והחשש לרפות ידי התביעה או השוטרים מלהגיש דוחות במקום בו נצפתה עבירת תנועה.

במסגרת רע"פ 4121/09 רותם שגיא נ' מדינת ישראל, מיום 17.12.10 דחה בית המשפט העליון בקשה לרשות ערעור פלילי, לאחר שנאשם זוכה מביצוע עבירת מהירות. הן הערכאה הדיונית והן ערכאת הערעור דחו הבקשה לפיצוי.

בית המשפט העליון קבע כי גם מי שחלף על פני אחת מהעילות הקבועות בסעיף 80 לחוק העונשין אינו זכאי לפיצוי אוטומטי, עסקינן בסמכות שבשיקול דעת, ויש לאזן בין הנזק שיגרם לנאשם בעטיו של ההליך למול האינטרס הציבורי שבאכיפת החוק.

יש להבטיח כי שיקולי התביעה הינם ענייניים - מקצועיים ולא תקציביים.

עוד נקבע, כי הערכאה הדיונית, שהתרשמה מהנסיבות ומהנאשם, שיקולה הינו המכריע לעניין פסיקה הוצאות ופיצויים וערכאת הערעור לא תמהר להתערב בהחלטתה -

ראו בין היתר: ע"פ 53/00 נתן יששכר נ' מדינת ישראל, מיום 20.5.02; ע"פ 1042/13 עובדיה קקין נ' מדינת ישראל, מיום 25.6.14; עפ"ת (מחוזי תל אביב) 47181-09-14 שלמה חגאג נ' מדינת ישראל, מיום 2.10.14.

מכלל הטעמים לעיל הבקשה נדחת בזאת.

זכות ערעור כדין.

המזכירות תעביר החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, כ"ה תמוז תשע"ה, 12 יולי 2015, בהעדר הצדדים.